

Kuvataiteen maisterin opinnäytteen kirjallinen osa.

Tuomas Holst.

Taideyliopiston Kuvataideakatemia.

5.4.2023. Helsinki.

**TAIDE-
YLIOPISTO**
✘ KUVATAIDEAKATEMIA

Tiivistelmä.

Kuvataiteen maisterin opinnäytteeni koostuu kahdessa eri yhteisnäyttelyssä esillä olleista teoksista, joita oli yhteensä kahdeksan kappaletta, sekä kirjallisesta osasta, jossa avaan työskentelyprosessia ja ajatuksia sen takana.

Minulla oli Kuvan Keväässä 2020 esillä kolme teosta. Ne olivat nimeltään Big Nothing, Semi-Nothing ja Manifesto. Opinnäytteen toisessa osassa, yhteisnäyttelyssä Exhibition Laboratoryssa esillä oli viisi teosta. Teosten nimet olivat: Seinfeld, Nada (Homage to Steven Parrino.) , Ex-Nihilo, Wu ja Nirvana.

Työskentelyni ytimessä ovat tekemisen ”henkisyys” ja materiaalin maallisuus.

Työskennellessäni pyrin olemaan läsnä ja heittäytyä tekemiseen, kuin lapsi leikkiessään tai urheilija tehdessään huippusuoritusta, tai vaikkapa joogi tavoitellessaan mielen tyhjyyttä.

Käyttämäni materiaalit tuovat kuitenkin elävän elämän teoksiini. Oli ne sitten omia tai löydettyjä kankaita, maalaamattomia tai maalattuja, tai vaikkapa maalista puhdistettuja.

Tai edes kankaita ollenkaan. Materiaalinkäytölläni on yhtymäkohtia Arte Poveraan, sekä Robert Rauchenbergin ja Antoni Tapiesin tapaan käyttää materiaalia, sekä työskentelylläni vaikkapa John Cagen ajatuksiin tekemisestä.

Muita inspiraation lähteitä minulle ovat huumori, urheilu, musiikki, populaarikulttuuri, miehisuus, rakennettu ympäristö ja sen estetiikka ja jäljet, olivat ne ihmisen tai luonnon tekemiä ja luonto itsessään, sekä ihminen.

“I have nothing to say, and I am saying it.”

— John Cage

Kuvataiteen maisterin lopputyöhöni kuuluu teoksia kahdesta eri ryhmänäyttelystä, sekä kirjallinen osa, jossa kerron työskentelystäni. Painopiste on ehdottomasti enemmän töissäni, kuin kirjoittamisessa, joka on minulle haastavaa. Kirjoitin tekstin spokenword tyyliin, koska se tuntui luontaisemmalta minulle.

Ensimmäinen ryhmänäyttely oli Kuvan Kevät 2020, joka pandemian vuoksi oli Kuvan Syksy. Näyttely siirrettiin siis keväältä syksyyn. Ajankohta oli 10.10 -8.11.2020. Paikkana toimi kohdallani Exhibition Laboratory, Lisätila C, joka oli samassa rakennuksessa Exhibition Laboratoryn kanssa, osoitteessa Merimiehenkatu 36 C. Myös toinen ryhmänäyttely, jossa jaoin tilan neljän muun opiskelijan kanssa sijaitsi samassa osoitteessa, tällöin paikkana oli itse Exhibition Laboratory ja ajankohta 19.3 -4.4.2021.

Kuvan Keväessä minulta oli esillä kolme teosta. Kaksi alumiinilevyille tehtyä kangaskollaasia, sekä yksi kehystetty paperityö. Teokset olivat nimeltään: Big Nothing, Semi-Nothing ja Manifesto. Teokset olivat kooltaan 226x150, 147x98 ja A4. Kangaskollaasiteoksissa oli itsetehdyt kehykset. Kaikki työt olivat ripustettu samalle seinälle, jonka olin maalannut mustaksi.

Toisessa näyttelyssä esillä oli viisi teosta. Kaikki olivat kangaskollaaseja, jotka olivat tehty maalaamalla, liimaamalla ja yhteen ompelemalla.

Isoin töistä oli nimeltään Seinfeld. Se oli 4x3 metrin kokoinen roikkuva kangastyö galleriatilan keskellä, jonka ympäri pystyi kävelemään.

Nada.(Homage to Steven Parrino) oli 240cm x 230cm kokoinen, seinälle ripustettu ja kiilapuihin hieman vinoon pingotettu kollaasiteos.

Loput teoksista olivat myös ripustettu seinälle.

Ex- Nihilo ja Wu olivat samankokoisia kollaaseja, kooltaan 190cm x 156cm. Ne olivat ripustettu lähekkäin toisiaan, kuin diptyyki, mutta olivat kuitenkin itsenäisiä teoksia.

Viimeisin näyttelyn teoksista oli nimeltään Nirvana. Kooltaan 70cm x 50cm. Sekin oli kangaskollaasi.

Lopputyö ohjaajani oli: Timo Vaittinen.

Tarkastajina toimivat: Stig Baumgartner ja Juha-Heikki Tihinen

Monologi.

Kaikki työt olivat tehty yhdistelemällä eri materiaaleja toisiinsa, joko liimaamalla, tai ompelemalla. Suurimmaksi osaksi ne koostuivat puuvillaisista maalauskanasta. Käytin teoksissa myös muita materiaaleja, esimerkiksi löydettyjä muovisia uimapatjoja, sekä vanhoja paitoja, ja juuttikangasta muun muassa. Sekä tietenkin erilaisia maalinesteitä ja kuiva-aineita. Yhteinen nimittäjä materiaaleille oli, että ne olivat, joko löydettyjä, tai saatuja. Akatemian aikana saimme runsaasti maalauskanasta talon puolesta, sekä rahaa ostaa sitä, tai muita tarvikkeita materiaaliapurahan muodossa. Olen myös usein löytänyt mielestäni mielenkiintoisia materiaaleja, joita olen ottanut mukaani, milloin mistäkin ja käytän niitä mielelläni töissäni tarpeen mukaan. Tällainen työskentelytapa alkoi minulle kuvaan kevään aikana vakiintua, opiskelun alkuvuosien kokeilujen jälkeen. Tuntui tyhmältä heittää pois mitään, jos työstä ei tullut valmista tai muuten tyydyttävää. Tässä maailmassa on roskaa jo ihan riittävästi. Toisaalta juuri tämä asia tekee kierrätysmateriaalien käytöstä erittäin ajankohtaista. Toisen roska on toiseen aarre. Taiteessa on juuri mielenkiintoista, miten tehdä merkityksettömästä merkityksellinen. Tai toisinpäin. Löysin myös Arte Povera suuntauksesta inspiraatiota työskentelyyn. Etelä-Euroopassa 1960-luvulla vaikuttanut suuntaus, jossa taiteilijat käyttivät hylättyjä, arkipäiväisiä tai luonnonmateriaaleja kiehtoi, sillä hekin kritisoivat sillä yhteiskuntaa ja silloista taidekonsensusta. Sanoisin että 60-luvusta tähän päivään, ainakaan kulutusyhteiskunta ei ole muuttunut kuin hurjemmaksi, mitä esimerkiksi Arte Povera taiteilijat kommentoivat, ja suuntauksessa oli muitakin yhtymäkohtia työskentelyyni.

Maali- ja materiaalivalintoihini oli myös henkilökohtaisia syitä. Olen maalannut graffiteja teini-ikäisestä lähtien ja olin jo niiltä ajoilta omaksunut tavan koittaa tehdä olemassa olevilla välineillä mahdollisimman kiinnostavan teoksen. Silloin ei yksinkertaisesti ollut saatavilla, ainakaan graffitimaalausta varten tehtyjä maaleja, vaan maalit olivat tehty autojen paikkamaalausta, tai muuta sellaista varten. Niitä oli heikosti saatavilla ja ne olivat kalliita. Joten niitä ostettiin sen minkä pystyi ja loput hommattiin koululaisen taskualennuksella tai muilla keinoin. Sitä oppi arvostamaan niitä sävyjä, mitä oli saanut käsiinsä.

Tämä rajoitettu paletti pakotti kokeilemaan erilaisia maali ja sävy-yhdistelmiä, jotka tekivät usein maalauksesta huomattavasti mielenkiintoisemman, kuin joku, niin sanotuilla ”karkkiväreillä”, hinkattu maalaus. Aina löytyi tekijöitä, joilla oli syystä tai toisesta varaa hankkia laaja paletti sävyjä ja tehdä sellainen kaunis graffitimaalaus, jossa sävyt ovat harmoniset ja niin sanotusti, kaikki kohdillaan. Graffiti ja muutkin taiteenlajit sisältävät paljon reunaehtoja, joiden mukaan tekemällä tulee hieno ja ihasteltava maalaus, mutta itselle maalauksessa tai taideteoksessa tulee olla sen teknisen ja visuaalisen miellyttävyyden lisäksi joku asia, mikä ei välttämättä aina mene niinkuin oppikirjassa. Joku säro, jotain omaa, jotain uutta, jotain väärää, jotain....Muutenhan se on vain kuvittamista tai dissainia tai muuta sellaista. Kiva juttu mitä voi ihastella. Ei siinä että siinä olisi mitään vikaa.....

Mutta palatakseni käyttämäni materiaali ja maalineste valintoihini, minulle ne valikoituvat suurelta osin sen mukaan, mitä saan käsiini. Olen myös ammatiltani rakennusmaalari. Olen työskennellyt paljon rakennusalalla joten olen pyörinyt paljon erilaisissa rakennetuissa ympäristöissä työni puolesta. Paljon rakenteilla olevia kämppejä on nähty. Tai purettavia. Ja kaikkea siltä väliltä. Paljon erilaista materiaalia on ollut saatavilla, mitä voi käyttää omissa projekteissa ja teoksissa. Ja niitä mielellään käytän. Kaikki erilaiset pinnat myös ovat inspiroivia. Ihan samalla tavalla kuin kaupunkitilassa. Tämä yhdistelmä, yhteistä ja yksityistä rakennettua tilaa, yhdistettynä töistäni, koulusta ja harrastuksien kautta saatuihin materiaaleihin, on töideni visuaalisen, ja miksei ideologisten lähtökohtien perusta.

En ole ikinä tuntenut oloani kotoisaksi jossain taidetarvikekaupan täydellisen öljyväreihylyyn edessä tai edes spraymaalikaupan vastaavan hyllyn. Tykkään enemmän käyttää vaikkapa huoneistomaalauskeikan lateksimaaleja töissäni, jotka on sävytetty asiakkaan haluamaan sävyyn. Tai ylijäämä tapetteja. Pelkän ilmaisen materiaalin ja kierrätysaspektin lisäksi,

nämä jonkun muun valitsemat tai käyttämät matskut ja maalit tuovat mielestäni elävän elämän mukanaan teoksiini.

Kuten Robert Rauchenberg on todennut:

”I think a painting is more like the real world if it's made out the real world.”

Kaikkiin sävyihin ja materiaaleihin liittyy aina erilaisia tulkintoja, muistoja, tunteita. Tietenkin kaikki kokevat asiat omasta näkökulmastaan, mutta uskoisin asian olevan näin. Itse käytän ja työstän näitä materiaaleja omasta ideasta tai näkökulmasta. Mikä ikinä se liikkeelle paneva voima onkaan. Oikeastaan nämä kaksi tekijää, tekemisen henkisyys ja materiaalin ”maallisuus” ovat ne asiat, jotka näkyvät työskentelyssäni. Ja mitä koitan tässä avata ja pohtia.

Kuvan Kevät teokset ja niiden tekoprosessi oli hyppy tuntemattomaan. Minulla ei ollut mitään varsinaista suunnitelmaa, ideaa tai muuta selkeää lähtökohtaa, lähtiessäni työstämään näyttelyn teoksia. Oikeastaan sellaisen väkisin keksiminen vain turhautti ja ahdisti. Muutenkin koko Kuvan Kevät traditioon liittyvät odotukset ja vaatimukset ovat lähestulkoon naurettavia. Eivät ne liity ainakaan minun taiteelliseen työskentelyyn mitenkään. Ei mua kiinnosta onko se mun ”fifteen minutes of fame” nyt siinä. Pysin ensisijaisesti tekemään kiinnostavia teoksia. Kaikki muu tulee, jos on tullakseen. Ylipäättänsä asioiden yllanalysoiminen ei ole tervettä. Minulle tekeminen ja siihen heittäytyminen on sitä taiteen ydintä. Analysoinnilla on toki paikkansa, sitä opetetaan käsittääkseni yliopistossa taidehistorian puolella. Ja nimenomaan historia onkin oiva sana, koska sitä on helpoin tehdä jälkeenpäin. Niinkuin minäkin teen nyt. Itse pystyn vasta riittävän ajan päästä näkemään teokseni riittävän objektiivisesti, jotta pystyn niitä purkamaan sanoiksi.

Kuvan Kevät työt ja niiden tekeminen alkoi siitä, että lähdin vain kokeilemaan miten onnistuisi liimata näitä, opiskeluaikana kertyneitä, maalaus-kankaita taidehallista saamilleni alumiinilevyille. Saimme ne sieltä, kun olin avustamassa ystävääni rakentamaan näyttelyä ja taidehalli ei näitä, ilmeisesti jossain valokuvanäyttelyssä teosten pohjina käyttämiään levyjä, halunneet säästää. Lähdin siis kokeilemaan ja kollaasinomaisesti näille levyille liimaamaan, erilaisia maalausjälkiä ja kokeiluita sisältäviä maalaus-kankaita ja muiden

kankaiden ja paperien palasia. Niitä kun tosiaan oli kertynyt paljon. En heitä juuri mitään pois, koska samalla tavalla kuin muissa materiaalilöydöksissä, niin nämäkin kokeilut pitävät jo sisällään informaatiota. Niistä tulee elämän kerrostumia teoksiin.

Minulla oli aika paljon näitä alumiinilevyjä, varmaan noin 30 kappaletta, kolmea eri kokoa. Lähdin tälle keskimmaiselle koolle, 147x98 cm, sitten kokeilemaan tätä kankaan liimaamista. Työskentelyyn käytössäni oli isompi projekti-tila, silloisessa koulurakennuksessa Elimäenkadulla. Semmoisessa tilassa on mukavampi tehdä, kun pääsee näkemään niitä matskuja kunnolla ja pystyy tekemään fyysisesti. Muutenkin minulla taisi olla kerrankin aikaa todella keskittyä tekemiseen. Ei ollut mitään pakollisia kursseja häiritsemässä ja perhe ja lapsihommat oli kunnossa, eikä ollut mitään töitäkään juuri silloin, mitä henkensä, ja lasten hengen pitimiksi tietenkin oli pakko tehdä, säännöllisen epäsäännöllisesti. Tällaiset hetket ovat olleet kolmen pienen lapsen isänä melko harvassa. Jos opiskelusta päivät menee pakollisten teoria ja muiden kurssien kanssa, niin ei perheelliselle jää paljon aikaa studiotyöskentelylle. Kuvan kevääseen valmistautuessa tällaista aikaa vihdoin oli, ja oli todella mukava uppoutua tekemiseen. Koittaa päästä niin sanottuun flow- tilaan ja antaa mennä. Teinkin monenlaisia sommitelmia ja kokeiluja. Päädyin käyttämään väritöntä akrylimesiumia liimana ja suurimmaksi osaksi käytin puuvillaista maalaus kangasta eli cotton duckia teoksissa. Akrylimesiumia käytin tietenkin käytännön syistä. Sitä sai koulusta ilmaiseksi. Se on myös väritöntä, eli kankaiden maalaus jäljet tai pelkkä kangas, oli jälkiä tai ei, näkyi sellaisenaan. Aluksi tuli tehtyä aika värikkäitä kollaaseja, mutta pikkuhiljaa, muutamien päivien intensiivisen työskentelyn jälkeen, teokset alkoivat yksinkertaistua. Yleensä kun olen, silloin tällöin, saanut tällaisia, hieman pidempiä työskentelyjaksoja säädettyä itelleni, ja varsinkin, jos on ollut joku isompi tila käytössä, niin homma on aina mennyt isosti eteenpäin. Niin nytkin.

Pikkuhiljaa kiinnostavimmiksi teoksiksi alkoivat muodostua sellaiset teokset, jotka eivät sisältäneet juurikaan maalattua pintaa. Lopulta aloin liimaamaan kankaita tavallaan väärin päin. Olen jo aikaisemmin miettinyt, ”Ei minkään” teemaa tai tematiikkaa. ”Nothing.” Se varmaan lähti hieman vitsinä liikkeelle omassa päässä, sanallistamista vastaan, mutta osoittautui mitä antoisammaksi aiheeksi. Seminaarit, joissa kukaan ei keksi mitään sanottavaa teoksista ja kaikki olivat todella vaivaantuneita, kun pitäisi väkisin sanoittaa jotain, mikä ei sitä edes tarvi, tulivat tutuiksi. Siinä ei todellakaan ole mitään vikaa, mutta pitäisi muistaa balanssi asioiden kanssa. Ei väkisin. Mielestäni teokset puhuvat aina puolestaan ja turha selittely ei ole koskaan hyväksi. Myös tekijöitä on niin erilaisia, että

toisille lähtökohta voi olla joku valmiiksi pureskeltu teksti, kun toiset taas luottaa intuitioon enemmän. Itse kuulun selvästi jälkimmäiseen. Intutiohan kuitenkin tarkoittaa käsittääkseni myös sitä, että osaat käyttää luovasti, jo olemassa olevaa tietoa itsessäsi.

"All I know about method is that when I am not working I sometimes think I know something, but when I am working, it is quite clear I know nothing."-John Cage.

Työskentelyssäni tavallaan pyrin "ei mihinkään". Kunnan flow-tilahan on sellainen, että ajatuksille ei ole sijaa. Mieli tyhjenee ja annat mennä vaan vaistoilla ja silloin yleensä homma toimii. Oli kysymys mistä tahansa. Koita jossain petipuuhiissa alkaa selittelemään kesken kaiken. Ei hyvä! Pidän kuitenkin maalaamista ja vaakamambooa aikalailla yhtä tärkeinä mielenterveydelle.

Päädyin Kuvan Kevät kollaaseissa lähestulkoon täysin maalittomiin teoksiin. Toki aina jotain jälkeä tulee läpi kankaasta, tai niihin on muuten vaan osunut tai roiskunut jotain. Minulle sellainen on vain kiinnostavaa. Se muistuttaa esimerkiksi talojen ja muiden kaupunkiin rakennettujen elementtien seinistä johon ihminen tai luonto jättää aina jälkensä. Tai vaikka ihmiskehosta. Liimasin alumiiniseen maalaus pohjaan kankaan palasia melko summittaisesti, mutta kuitenkin järjestelmällisesti. Lopputulos muistutti ihmiskehoa jollain tavalla. Tai jotain lihanleikkaus kaaviota, millä erotellaan eläinten eri osat toisistaan. Puuvillakankaan väri on vielä melko lähellä ihonväriä ja kankaiden saumakohtat toivat mieleeni leikkausarvet tai ihon uurteet. Aloin jopa paikkailla kankaan syvempiä koloja ja uurteita tasoitteella ja tuntui melkein että olisin hoivannut jotain elävää olentoa. Olin todella tyytyväinen, mihin prosessi oli minut vienyt. Päätin tehdä vielä isomman version tällä tyylillä. Se oli 226x150cm kokoinen. Jatkoin samalla tavalla, eli valitsin kiinnostavia palasia tai kohtia kankaista ja liimasin ne sellaisenaan levyille, tai mahdollisesti leikkasin tai pesin niitä ennen liimaamista. En halunnut, että kollasista tulee mitenkään hallitun geometrisen näköinen, vaan lopputuloksen oli hyvä näyttää mahdollisimman orgaaniselta tai leikkisältä. Vähän kuin lapsi olisi askarrellut päiväkodissa.

Nämä näyttelyyn tulleet teokset, tuli tehtyä sitten hyvinkin nopeasti, mutta toki niihin oli mennyt aikaa ja materiaalia jo vuosien ajalta. Mutta niinhän se menee. Tää on kestävyyslaji. Olen ainakin itse ajatellut, että ei sillä väliä miten nopeasti tekee tai pitääkö tässä nyt suorittaa jonkun kaavan mukaan. Tämä matka on itseasiassa jatkunut koko elämän. Juuri Kuvan Keväälle kun esimerkiksi luodaan sellainen mieletön hype, että nyt tai ei koskaan. Jos tässä on huvikseen hyppinyt tuolla pusikoissa maalipurkit käsissä ja

palkintona on ollut lähinnä sakkoja ja putkareissuja, niin ei ihan niin hirveästi jaks stressaa.

Kun olin saanut kankaat liimattua ja teokset visuaalisesti kohdilleen, niin päätin vielä tehdä niihin kehykset itse. Olihan levy todella ohutta ja kangas myös. Olin leikannut levyn yli menevät osat katkoteräveitsellä pois, joten kankaat mukailivat levyn suorakaiteen muotoa. Mielestäni niihin oli syytä tehdä jonkinlainen kehys.

Olen pelannut pikkupoikana lätkää ja minulla on siihen eräänlainen viha-rakkaussuhde. Olin ihan pääkaupunkiseudun kärkijoukkueessa 14-vuotiaaksi asti, kunnes minut kenkäistiin kylmästi pois joukkueesta eräs kevät. Olin silloin aika pienikokoinen. Siitä on varmaan jäänyt traumaattinen muisto, mutta toisaalta, silloin minulta loppui myös kaikki muu ohjattu joukkueurheilu ja hyvä niin. Pelasin myös jalkapalloa ja jääpalloa silloin. Ne harrastukset olivat todellisia toksisen maskuliinisuuden pesiä. Vain voitto kelpaa ja heikkoutta ei sallita. Tilalle tuli itseohjatut, ja nuorten itse kehittämät aktiviteetit, kuten graffitimaalaus, skeittaus sekä lumilautailu. Niitähän ei yleisesti arvosteta tietenkään samalla tavalla kuin jalkapalloa tai jääkiekkoa, joihin, ikävä kyllä, tällaiset patriarkaaliset miesmallit olivat syöpyneet syväälle, mutta ei sillä ollut mitään väliä, koska meillä oli omat säännöt ja kaikkia kunnioitettiin ihoon, sukupuoleen, tai mihin tahansa ulkoiseen asiaan katsomatta. Pääasia oli että teit sitä juttua. Tokihan poikkeuksiakin löytyi, ja ei ihme. Ehkä nämä harrastukset vetivät puoleensa enemmän esimerkiksi rikkinäisten perheiden lapsia. Mutta ne traumat kohdistettiin siihen tekemiseen eikä toisiin ihmisiin. Tuntuu etteivät ihmiset vieläkään ymmärrä kuinka voimaannuttavia juttuja esimerkiksi graffiti ja rullalautailu, ja ylipäätään kaikki nuorten itse keksimät jutut ovat heille. Päinvastoin, niitä ei tueta, eikä arvosteta läheskään niin paljon, kuin perinteisempiä lajeja. Näitä isoja lajeja tuetaan ja niitä pidetään arvossa, mutta jatkuvasti tulee ilmi mitä ihmeellisimpiä tapauksia, missä vaikka tyttöjä painostetaan laihduttamaan voimistelu tai taitoluisteluharrastuksessa tai esimerkiksi vartijoilla on joku kumma oikeutus pahoinpidellä joku nuori graffitimaalari ja se vain painetaan villasella.

Päätin tehdä kehykset jääkiekkomailoista. Käyn vieläkin pelaamassa säännöllisen epäsäännöllisesti kiekkoa. Se on mukavaa puuhaa, näin aikuisiällä ja vailla mitään voittamisen pakkoa. Ja huomasin myös, että katkenneita stagoja nimittäin riittää lätkähalleissa ja kenttien laidoilla. Tosin pian huomasin myös, kun aloin niitä työstää, jotta sain niistä sopivat kehyspuut, että ei noista uusista komposiittimailoista oikein meinannut

saada mitään aikaan. Piti löytää puumailoja. Ja jopa vanhosta puumailloista oli vaikea sahata mitään, jos ne oli vahvistettu vaikka jollakin kuidulla. Vain tiettyyn suuntaan halkaisemalla puu pysyi suorana ja kasassa. Onnistun kuitenkin haalimaan kokoon tarvittavan määrän oikeanlaisia mailoja ja sain niistä tehtyä kehykset. Liimasin halkaistuja mailoja kertopuusta sahattuun tukirimaan ja liimasin tämän rakenteen kiinni alumiinilevyyn, mille teos oli tehty. Kehyksistä tuli osa teosta. Henkilökohtaisen historian lisäksi, syy miksi halusin käyttää näitä mailoja, oli visuaalinen, mutta myös pidän siitä, että asioita sekoitetaan hiukan keskenään. Jääkiekko ja kuvataide ei yleensä ole asioita, jotka yhdistetään toisiinsa. Päinvastoin. Ymmärrän hyvin miksi. En itsekkään välitä mistään lätkämeiningistä, vaikka toki tykkään sitä pelata ja katsoa vaikka maajoukkuekiekkoa. Taide ja urheilu ovat kuitenkin turvallisia kanavia ilmaista itseään ja tunteita. Mutta ne kamppailevat esimerkiksi samasta rahoituksesta keskenään.

Itse pidän hyvin paljon fyysisestä tekemisestä. Tämä koneen ääressä kirjoittaminen on ehkä hirveintä mitä tiedän. Voisin keskustella näistä asioista mielummin, vuorovaikutuksessa jonkun kanssa, tai vaikka vaan pohtia niitä päässäni. Ruudut ovat kyllä vihoviimeinen mielikuvituksen tappaja. Kyllä vaikka sohvalta voi loikoilla hyvillä mielin ja olla vaan. Siinähän saattaa joku idea jopa paukahtaa päähän.

No mutta, puumaila kehyksistä tuli oikein hienot. Onhan niissä myös pala suomalaista urheiluhistoriaa. Taisi olla Kohon ja Montrealin mailat ainakin käytössä ja muutama muu. Niitä tulikin paljon palautetta näyttelyn aikaan, että resonoi.

Minulla oli esillä myös kolmas työ kuvan keväässä. Se oli nimeltään Manifesto. Työ itsessään oli hyvin yksinkertainen A4 paperi. Tai oikeastaan kaksi paperia liimattu kiinni toisiinsa. Työn keskiosassa oli muutama repäisyjälki. Ja paperissa oli teksti. ”The Nothing Manifesto”. Ei muuta .

Kävin kehystämässä tämän työn ihan liikkeessä, koska oli varaa siihen, lopputyöapurahan muodossa. Kyllähän se palkitsee, kunnon lasi ja kehys. Muutenhan teos oli ihan kopiopaperille printattu teksti koulun printterillä. Teos mukaili tietenkin tätä ”Nothing” teemaa. Käsittelimme näitä taidemanifesteja jollakin kurssilla. En kyllä mitenkään muista mikä kurssi oli, muistan kyllä, että se oli Pontus Kyanderin vetämä. Joku pakollinen kurssi, jonka otin vielä englanniksi. Se oli kyllä ihan hauska kurssi ja tuo Pontus oli ihan mukava ukko. Varmasti ajatus tästä manifestista lähti tältä kurssilta.

Vaikka saattaa vaikuttaa, että se on ironinen ja vähän liiankin humoristinen, mitä se toki on, niin tein tämän kyllä ihan tosissani. Muistutus elää hetkessä. Unohtaa maallinen ja säännöt ja koittaa nauttia asioista ja elämästä sellaisena kun se eteen tulee.

Huumori on toki tärkeää ja sillä voi käsitellä vaikeita aiheita ja kritisoida esimerkiksi kaikkia yhteiskunnan tai muiden institutioiden epäkohtia. Tällainen oli minunkin ajatus tässä työssä. Koen että tekeminen itsessään on jo riittävän arvokasta ja teokset puhuvat puolestaan. En halunnut tekijänä avata teoksia edes näyttelytekstissä, vaan jätin se kirjoittamatta molemmissa näyttelyissä ja katalogissa kohdallani oli vain kuva itsestäni pitämässä Semi-Nothing työtä itseni edessä.

Sanallistamisessa ei ole tietenkään mitään vikaa, mutta jos ei ole mitään sellaista sanottavaa, mikä toisi töihin jotain lisää, vaan se pikemminkin vie niitä mahdollisia tulkintoja ihan väärään suuntaan, niin parempi olla kirjoittamatta mitään. Ja tällaisen ratkaisuun myös päädyin. Toki tuotantoryhmästä kysyttiin, että eikö tule tekstiä, ja kieltävän vastauksen saatuaan muistutettiin, että olisi kyllä hyvä tehdä teksti sidosryhmiä varten. Joopajoo, en ole kyllä tekemässä tätä hommaa yhtäkään sidos- tai muutakaan ryhmää varten, vaan koitan itse jäsentää ja ymmärtää tätä maailmaa kuvataiteen keinoin. Mutta onhan tässä oppinut puhumaan taiteesta väkisinkin ja eiköhän se ole tämän akateemisen opiskelun yksi tarkoitus. Tuohon hetkeen vaan fiilis oli tuollainen ja hyvä niin.

Viimeinen asia Kuvan Kevät töistä ja ripustuksesta on taustaseinä, jonka olin maalannut kattomustalla. Eli sellaisella täysin matalla mustalla, jota käytetään sisäkatoissa, ettei sieltä mahdollinen tekniikka näy ihmisten silmiin. Eli IV- kanavat , sähkövedot, sprinklerit etc. On tullut rakennusmaalarin ammatissa ”muutama” katto tuolla mustalla ruiskutettua. Telasin sen tässä tapauksessa seinään maalaustelalla. Jätin ylä- ja alareunan viimeistelemättä, eli telan jälki näkyi. Normaalisti reunat viimeistellään nätisti teipillä tai rajaajalla, jos maalattaisiin jotain yksityistä tai julkista tilaa, mutta koska kyseessä oli taidenäyttely, mielestäni rennompi ratkaisu toimi paremmin. Teokset erottuivat myös paremmin myös mustalla taustalla. Olivathan ne melko herkkiä ja vaalean sävyisiä. Värien valinnassa ja eleessä oli myös pieni kuitti sitä ”valkoita kuutiota ” kohden, vaikka itse koen kyllä, että usein työni toimivat paremmin juuri valkoisessa galleriatilassa, koska ne ammentavat visuaalista ilmettä täysin vastakkaisesta suunnasta.

Olen rakennusmaalarin hommissa huomannut kuinka värien käyttö tekee erilaisista tiloista huomattavasti ilmeikkäämmän. On ollut hauska huomata suomalaisten alkavan käyttää värejä sisustuksessa viime vuosina entistä enemmän ja luopuvan tästä ”skandinaavisesta” valkoisuudesta ihanteesta. Galleriathan ovat nimenomaan oikea malliesimerkki todella pelkistetyistä skandinaavisesta sisustusihanteesta. Ymmärrän se olevan vain näin, vain teosten takia. Jotta ne pääsisivät parhaalla mahdollisella tavalla esille. Mielestäni koko tilan tunnelma kuitenkin vaikuttaa aina ja tämä valkoisuus saattaa jopa syödä tunnelmaa sen kolkkouden takia. Tässä tapauksessa valitsin tämän mustan, sekä rikkoakseni tämän valkoisuuden, että, yllätys yllätys, sen takia, koska sitä oli ilmaiseksi saatavilla. Ripustusvaihe on osa taiteellista työskentelyä ja on kiva jättää hiukan haastetta itselleen siihenkin vaiheeseen. Toisille varmaan hirveän selkeät suunnitelmat ja niiden orjallinen toteutus on ehdoton edellytys, mutta itse tykkään, että hommassa on sellaista mielenkiintoa itselle ihan viimeiseen saakka. Kysymys on kuitenkin uuden löytämisestä ja oivaltamisesta. Olen kyllä huomannut että onhan se vähän vaikeata kirjoitella apuraha ja näyttelyhakemuksia tuolta pohjalta ja samaa ovat muutkin sanoneet. Minulla lienee myös jonkinsortin keskittymishäiriö, jota ei ole kyllä diagnosoitu, mutta sen verran vaikeaa on tehdä pidempiaikaisia suunnitelmia ja esimerkiksi tämä kirjoittaminen on varsinkin sen staattisen luonteen vuoksi erittäin haasteellista. Muutenkin taisin jo mainita, että pidän fyysisestä tekemisestä ja olen työskennellyt tällaisissa duunariammateissa, lukiopohjasta huolimatta. Kirjoitus ja muut hommat, mitkä ei niin motivoi, alkavat ahdistaa todella paljon ja en mielelläni aikaani niihin tuhlaa, ellei ole ihan pakko. Tähänkin asti on pärjätty, Kieltämättä tässä on ollut todella ruuhkaiset vuodet viimeiset kymmenen vuotta, kun tuota jälkikasvuakin on siunaantunut kolmin kappalein. On ollut aika mahdoton välillä keskittyä yhtään mihinkään. Toivottavasti kuitenkin nyt saisi nämä opiskeluhommat vihdoin pois alta, niin pääsisi keskittymään tekemiseen. Eihän tässä ole kuin tämä kirjallinen enään tekemättä. Ja tästä nyt näyttää tulevan tällainen monologi, niin että tulkoon vaan. Toivottavasti akateemisesti vaaditut merkkimäärät ja muut kriteerit täyttyvät edes jollain tasolla ja pääsen nauttimaan opiskelun jälkeisestä elämästä.

Minulla oli myös toinen näyttely, joka menee temaattisesti samaan tämän kuvan kevään kanssa. Tai se oli yhteisnäyttely Exhibition laboratoryssa, neljän muun maisteriopiskelijan kanssa. Kutsuin omaa osuuttani näyttelystä nimeltä ”Nothing.”

Siellä esillä oli viisi työtä.

”Seinfeld” oli iso kehystämätön työ, joka roikkui melko keskellä alakerran isoa tilaa. Näyttelykävijä pystyi kävelemään teoksen ympäri halutessaan ja näkemään sen molemmat puolet. Se oli kooltaan 4m x 3m ja oli tehty ompelemalla yhteen lukuisia erikokoisia kankaanpalasia. Suurin osa oli omia vanhoja maalausankaita, mitä olin opiskeluaikana työstänyt. Joko yksin tai jonkun muun kanssa. Toiset olivat palasia jo esillä olleista töistä, jotkut olivat vaan lojuneet työhuonella, odottaen hetkeä päästäkseen esille. Suurin osa palasista olivat täynnä abstrakteja jälkiä, mitä kankaisiin oli maalattu. Joukossa oli myös paljon tekstuuria, esimerkiksi tasoitteista ja liimatuista papereista. Kankaat olivat erikokoisten suorakaiteiden muotoisia ja olivat ommeltu yhteen niin että ne muodostivat jonkinlaisen tilkkutäkin, jossa ei kuitenkaan ollut mitään jatkuvaa kuviota vaan se oli vain melko summittainen kokoelma näitä suorakaiteen muotoisia palasia ommeltuna isoon suorakaiteen muotoiseen muotoon. Tämä siksi, että oli yksinkertaisesti helpompaa tehdä suoria ompeluita isoon kokoon. Oikeastaan juuri tämän työn kanssa aloin käyttää ompelukonetta töissäni. Lainasin koulun konetta ja itseasiassa rikoin sen, kun ompelin näitä raskaita ja tekstuurisia kankaita yhteen. Eihän mikään peruskone oikeen kestä tuollaista vääntöä pidemmän päälle. Itseasiassa hankin itselleni sellaisen teollisuusompelukoneen työhuoneelle tämän jälkeen, jossa viimeistelisin työn. Tämä yhteisnäyttely oli siis Kuvan Kevään tai siis Kuvan Syksyn jälkeen. Pandemian siirsi tätä Kuvan Kevättä syksyyn ja työhuoneoikeuteni loppui uuteen vuoteen ja tämä näyttely oli seuraavana keväänä, joten tämän näyttelyn työt tein omalla työhuonellani ja osittain paikan päällä tilanpuutteen vuoksi.

”Seinfeld” teoksessa oli siis tämä geometrinen, ompelemalla tehty gridi tai muu rakennettua ympäristöämme muistuttava infrastruktuuri, jonka sisällä oli itselleni tutuilla välineillä tehtyjä eleitä ja jälkiä. Oli sprayta, tussia, rakennusmaaleja ja tasoitteita ja paperia. Tämä ommeltu infra muodosti mielestäni hyvän kehyksen tai antoi rajat ja vastapainoa tälle eleiden ja jälkien ilotulitukselle. Olin vielä liimannut isohkon keltaisen ympyrän melko keskelle kangasta. Sen idea oli niinkin yksinkertainen kuin: Olet tässä. Eli kartoista tuttu piste, mikä kertoo katsojalle tai kulkijalle missä olet. Tämä piste löytyy

jokaisesta näyttelyn työstä, vain eri värisenä ja kokoisena. Tietenkin syvempi merkitys on olla läsnä. Eli loppupeleissä sama kuin nothing. Älä ajattele mitään. Ole. Ota se teos sellaisena kuin se sinulle tulee. Sitä voi turvautua kaikenlaiseen tietoon tiettyyn pisteeseen asti, mutta minulle, sekä tehdessä, että kokiessa jotkut asiat vain ovat selittämättömiä.

Teos oli myös kaksipuoleinen. Toiselle puolelle olin valikoinut kaikki maali- ja muita nesteitä ja niiden jälkiä sisältäneet kankaat, mutta toiselle puolelle jäi nämä raat ja maalaamattomat puolet, joita olin kuvan kevään töissä myös hyödyntänyt. Teoksen ympäri tosiaan pystyi kävelemään ja näkemään nämä molemmat puolet. Se oli mielestäni tärkeää. Ei vain joku yksipuolinen esittävä kuva tai taidonnäyte. On kiva näyttää myös se toinen puoli ja ainahan se on mielenkiintoista kurkistaa verhon taakse, kulisseihin.

Teoksen nimi "Seinfeld", tulee suositusta amerikkalaisesta TV-sarjasta, jota kuvataan sanoin "Show about Nothing". Sarja kuvasi ihmisten jokapäiväistä elämää ja maallista taaperrusta kaikkine puolineen. Tälläisiä ajatuksia elämän ja taiteen yhteiselosta ja olemisesta oli myös Arte Povera liikkeellä ja Rauchenbergillä sekä Tapiexsella, joka esimerkiksi piti elämää eräänlaisena mahtavana katastrofina!

Meilläpäin oli ennen, tai oikeastaan edelleen tapana sanoa kysyttäessä että, mitä mielessä? Vastaus on: Ei midis! Eli, ei mitään, vaikka todellisuudessa olemme valmiita vaikka mihin. Ei mitään, tarkoittaa tässä tapauksessa oikeastaan mitä vaan. Tai vaikka jos työskentelen jonku uuden teoksen parissa ja joku kysyy että mitä puuhaat, niin helposti sanoisin että: En mitään, vaikka todellakin koitan tehdä jotain, mutta missä se raja sitten menee sen ei minkään ja jonkun merkityksellisen asian välillä?

Seuraava ja toiseksi isoin näyttelyn teoksista, oli nimeltään "Nada". (Homage to Steven Parrino). Se oli kooltaan 240cm x 230cm. Se oli tehty myös yhteenommelluista kankaista, tällä kertaa mukaan oli mahtunut myös muovia eräästä vanhasta uimapatjasta. Teos oli taas muodostunut tälläisistä suorakaiteen muotoisista palasista. Alimpana oli musteella maalattua puuvillakangasta koko alaosan mitalta, jonka päällä oli soiro tätä uimapatjasta leikkattua keltaista muovia . Niiden päällä oli isompi palanen todella voimakkaasti tasoitteilla ja maaleilla strukturoitua puuvillakangasta ja niiden vieressä täysin maalaamaton pienempi palanen puuvillakangasta, johon sitten liimasin tälläisen punaisen isohkon ympyrän kankaan yläosaan. Tämän kokosia duuneja en millään pystynyt tekemään työhuoneellani kiilapuihin asti, joten joudun tekemään ne paikanpäällä loppuun.

Muutenkin muistelin että meillä oli aika hyvin aikaa ripustaa, olisiko ollut peräti kaksi viikkoa tai jotain, varmaan pandemiasta johtuen. Minulle se sopi vallan mainiosti, vaikka taisi olla niin, että me emme olisi edes voineet, jonkun protokollan mukaan, olla edes samassa tilassa samaan aikaan, mutta kyllä me taisimme olla. En ainakaan itse kokenut tätä ongelmalliseksi. Jos olet kipeä niin olet ja jos et ole niin et. Turha se on ihan naurettavuuksiin mennä asian kanssa.

Ja onneksi olimme , koska tähän työhön sain lopullisen idean keskusteluista Henna Ahon kanssa joka oli yksi näyttelyn taiteilijoista. Hän mainitsi tämän Steven Parrinon ja näytti muutaman kuvan hänen duuneista ja heti resonoi. Kaverilla oli hienoja töitä, joissa yhtenä teemana oli venyttää kangasta eri suuntin kiilapuissa. Muutenkin hän tuntui tulevan hieman tälläisen akateemisen kuvataidemaailman ulkopuolelta, ilmeisesti punk-rock piireistä. Oli siis heti kiinnostava hahmo. Erityisesti jäi mieleen häneltä lainaus, jota käytinkin tämän työn ohessa. Se kuului näin:

"Most are afraid of total freedom, of nothingness, of life. You try to control everything, but nature is uncontrollable. It doesn't matter how you express yourself (words, image, electric guitar), what matters is that you have something to express."-Steven Parrino.

Hienosti sanottu. Vaikka voin itse sanoa, että juuri tämä vapaus taiteessa on se, no ei ehkä pelottava, mutta vaikea asia. Pidän toki siitä, että tavallaan luon kaiken tyhjästä, mutta on se helvetin paljon vaikeampaa, kuin joku kämpän maalaaminen, missä yleensä pitää vain suorittaa tietyt työvaiheet. Tokihan niidenkin tekniikoiden oppimiseen on mennyt aikaa, mutta on se eri asia kuin tehdä taidetta. Ainakin itse tykkään koittaa löytää jotain uutta tehdessäni ja se vaatii aikamoista kokeilua ja heittäytymistä. Toisaalta juuri näiden käyttämieni materiaalien kautta saa ainakin jotain kosketuspintaa johonkin konkreettisen. Ja ehkä sitä tässä oppii keksimään erilaisia teemoja mistä ammentaa. Muitakin kuin "ei mitään". Teoksen nimi oli siis "Nada", joka on espanjaa ja tarkoittaa suomeksi: Ei mitään. Kun tässä jälkeenpäin katselen kuvaa työstä, niin tulee paljonkin mieleen itselle pelkästä visuaalisesta ilmeestä. Ja täytyy sanoa että ensinnäkin pidän työstä jotenkin tosi paljon. Keltainen muovi poikittain teoksen alaosassa muodostaa jonkinlaisen horisontin ja sininen värimaailma tekee siihen tuollaisen merellisen tunnelman. Höystettynä punaisella auringolla. Venytetty kangas tekee työstä mukavasti mielenkiintoisemman ja fyysisemmän. Itse assosioin teoksen vahvasti kulutus ja ilmastokriittiseksi. Yksi syy ainakin minun materiaalivalinnoille on, kuten todettua, ekologinen. En koe mitään tarvetta lisätä hirveästi minkään roskan määrää maailmaan.

Siksi käytän mielelläni kierrätysmateriaaleja ja maaleja, vaikka se ei ole mikään kantava teema, mutta kuitenkin yksi niistä.

Seuraava työ tai työt olivat kaksi saman kokoista maalausta, jotka olivat ripustettu vierekkäin, mutta olivat kuitenkin ihan itsenäiset työt. Jouduin näitäkin työstämään paikan päällä, joten niistä tuli kuin siskokset. Alunperin ajattelin että teen yhden ison työn, mutta lopulta niistä tuli kaksi samankokoista teosta. Teokset olivat nimeltään ”Wu.” Ja ”Ex-Nihilo.” Molemmat 190cm x 156cm.

Molemmissa teoksissa ompelin taas yhteen kankaita . Käytin vanhoja töitäni ja yhdistelin niihin puhdasta pellavakangasta ja samaa keltaista uimapatjamuovia ja toista sinipunaraidallista uimapatjaa. Näihin töihin liimailin myös akryylimediumilla kankaan ja maalinpalasia. Tein myös hiukan hiilen ja lyijykynän jälkiä töihin ja liimailin paperia teoksiin. Nautin todella teosten työstämisestä galleriatilassa. Isojen töiden tekeminen on omalla studiolla mahdotonta ja Exhibition Laboratory oli tilana niin mainio, sekä näyttää töitä ,että työskennellä. Tila on niin iso että sinne voi helposti levittää materiaalinsa ja leikkiä niillä ilman että seinät tulevat vastaan.

Taisin kyllä käydä ompelemassa kankaita työhuoneellani. Minulla on tosiaan työhuone lähellä Merikorttelia, joten oli helppo työskennellä siellä samalla. Teosten nimiksi valikoitui nimet jotka sivuaa, ”ei minkään” aihetta mutta hiukan eri näkökulmista. Toinen länsimaalaisen filosofian tai uskonnon kautta, toinen taas itämaisen. Ex-nihilo tarkoittaa länsimaalaisessa filosofiassa ja uskonnossa tyhjää, tai tyhjästä luotua. Wu viittaa taas Wu-Weihiin, joka on taolaisen filosofian käsite. Se tarkoittaa ei toimintaa, tai ei vaivaa. Ajatusta, jossa asiat virtaavat ja tapahtuvat luonnollisesti. Vaikka nämä ajatukset ovat maapallon eri puolilta niissä on itseasiassa hyvin samankaltainen idea. Tyhjiys on aina mahdollisuus. Ja antamalla ajatusten siirtyä sivuun tekemisen edestä, voit hyödyntää tämän mahdollisuuden. Ei auta vaikka kuinka yrität, joskus on vain annettava mennä. Tietenkin on paljon sääntöjä, minkä avulla voimme saavuttaa nautittavan lopputuloksen. Mutta pakkohan se on välillä tehdä joku virhe tai konseksuksen vastainen ratkaisu, jotta voi löytää jotain uutta. Teen itse työskentelyssäni tietoisia ratkaisuja, mutta usein vaaditaan sellaista flow-tilaa tai heittäytymistä tekemiseen, jotta homma etenisi. En halua alkaa liikaa höpöttämään mistään filosofisista pohdinnoista, koska en sellaisille todellakaan perusta töitäni. Enemmänkin käytä kaikenlaisia pieniä vihjeitä hyväkseni mitä elämä tielleni heittää. Näissä töissä jonkinlainen punainen lanka oli tämä ”ei mikään” ja leikittelin siitä löytämälläni jutuilla.

Viimeinen näyttelyn töistä oli nimeltään ”Nirvana” Se oli kooltaan 70x50cm. Se oli todella simppelempi teos , jossa oli ommellut muutamat puuvillakankaat yhteen joissa oli vain hieman maaliroskeita ja olin sitten liimannut teoksen vasempaan yläreunaan tällaisen maalipurkin pohjalle kovettuneen paksun ympyrän muotoisen mustan maalinestepisteen. Se oli jotenkin hyvä päätös töille, jos ne tässä järjestyksessä sattui katsomaan. Kaikkein rauhallisin töistä. Nirvana. Buddhalaisen lopullinen päätepiste. Tila missä ei enään tarvi ajatella mitään. Todellinen Nothing. Tämä oli myös viimeisin valmistunut työ. Toisaalta nimi viittaa taas kerran populaarikulttuuriin ja sieltä tuttuun, saman nimiseen yhtyeeseen.

“Art is anything you can get away with” – Marshall McLuhan

Epilogi.

Ajattelin kirjoittaa vielä tällaisen epilogityyppisen tekstin tähän kaiken loppuun, koska tuntuu että ainoa asia, mikä tässä minun ”matkassani” voisi kiinnostaa on ehkä kertoa ja reflektoida vähän tätä koko opiskeluaikaa ja oikeastaan koko omaa elämää suhteessa tähän tekemiseen. Vaikka olen noita asioita maininnut jo monesti tekstin lomassa, niin silti tuntuu tärkeältä niistä vielä kirjoittaa sananen.

En tosiaan ole, ainakaan vielä, mikään kovin teoreettinen maalari ja en todella ole tehnyt mitään tieteellistä tutkimusta taiteen kanssa. Koko toi teksti on kirjoitettu aika suoraan niistä fiiliksestä, mitkä kirjoitushetkellä muistan, fiilikseni olleen tehdessäni noita duuneja. Mitkä asiat niihin on vaikuttanut ja millaiset niistä ja niihin liittyneistä näyttelyistä sitten tuli. ja kuten varmaan huomasitte nii ei nuo mun aiheet ole mitään ihmeellisiä. Tuntuu, että oon vähän väkisin koittanut keksiä jotain ”akateemista” sanottavaa. Vaikka todella pidän, esimerkiksi mainitsemieni taiteilijoiden töistä ja ajatuksista. Tykkään eniten tekemisestä ja sillä siisti. Ja mielestäni kommunikaatioon kuuluu todella paljon muutakin kuin sanat. Ne voidaan aina tulkita miten haluaa, mutta jos olet itse läsnä niin asia on ihan eri.

Minulle Idikset voi tulla mistä vaan ja niiden mukaan meen jos meen. Tunteet on mulla kanssa vahvat niin hyvässä kuin pahassa. Mua on vaan naurattanut, ja itkettänyt, kuinka päin persettä ja hankalaksi mä oon tän kirjoitushomman onnistunu tekemään. En nimittäin tee juuri koskaan mitään muistiinpanoja tai päiväkirjaa, vaikka todella olisi varmaan pitänyt, ja niin myös kaikki neuvoivat. Mutta kun ei kiinnosta niin sit ei. En hirveästi ottanut

mitään studiovisiittejä, jossa olisin näistä töistä keskustellut, mikä sekin olis ollut varmasti kannattavaa. En nähnyt mun lopputyöohjaajaa kuin kerran, no, oli tuo pandemia toki siinä, mutta kuitenkin. Näin jälkeenpäin ajatellen, olisin todellakin tehnyt tän homman itelleni niin paljon helpommaksi, kun olisin kuunnellut kaikkia neuvoja ja tehdyt järjestelmällistä duunia tän homman eteen ja pyytänyt apua muilta. Mutta tässä ollaan ja ei voi enää mitään. Jopa kirjoituskurssilla en oikein saanut mitään aikaan, vaikka siellä olisi voinut saada paljonkin ohjausta ja kommentteja tekstile ja ajatuksille. Sekin vaan meni ohi. Mutta kun ajattelen elämäntilannettani niin ei ihme. Mulla oli kaksi pientä lasta juuri kun aloitin opinnot ja kolmas syntyi heti ensimmäisen opiskeluvuoden keväällä. Sen jälkeen olin kyllä korviani myöten täynnä stressiä. En muista juuri mitään oikeastaan opiskelujen ensimmäisiltä vuosilta ja hommathan meni sitten nii että totaalisen burn-outin jälkeen hajos perhe ja olin jopa vuoden kodittomana tuossa ennen maisteriopintoja. Ihan joka yksityiskohtaan en mene, mutta ihan tyytyväinen voin olla että oon nyt tähänkin asti selvinny suht hyvissä voimneissa. Ei kyllä ole mitenkään pystynyt antamaan tälle opiskelulle sataa prossaa missään vaiheessa ja olen siitäkin syystä ollut aika turhautunut varsinkin silloin, jos opiskeluihin on liittynyt sellaisia juttuja mitkä ei mun tekemistä ole edistänyt mielestäni, vaan ne on vain ollut jotain pakkopullaa. Ja muutenkin on usein tuntunut siltä, että oon vaan hukannut tän mahiksen ylipäätään, tehny tosiaan kaikki päin persettä, antanu itsestäni ihan urpon kuvan tuolla ”taide”piireissä ja mitähän vielä sitä keksisi mistä masentua. Tällainen häpeän, huonouden ja saamattomuuden tunne on ollut tosi voimakas mulla viime vuosina ja on vaikeuttanut varsinkin näistä töistäni puhumista ja kirjoittamista.

Mutta en mä kyllä jaksa niin ajatella enään. Ihan tarpeeksi sitä itseään dumaa aina. Tässähän on ollu tosi paljon hyvää. Virheistä oppii ja kaikella on tarkoitus. Ja se miten todella koko elämä vaikuttaa taiteeseen tai sen tekemisen. Ainakin mulla. Vaikka elän tosi tunteella ja diggaan eniten siitä hyvästä fiiliksestä, mikä tulee, kun tekee asioita ja uppoutuu niihin, niin on ollu mahtava huomata kuinka kaikki vaikuttaa kaikkeen ja kuinka mun tekeminen on todella mennyt eteenpäin ja olen löytänyt itselleni merkityksellisiä tapoja työskennellä. Ja se että kun pitkäjänteisesti jaksaa työskennellä, kaikesta huolimatta, niin se vie asioita aina eteenpäin, vaikka ei se siltä todellakaan aina tunnu. Olen myös saanut todella hyviä ystäviä matkan varrella ja muita kontakteja. Rahaa ei varmaan edes kannattaisi tässä mainita, mutta onhan se fakta että se on tuonut oman haasteensa tähän. Ei mulla oo mitään rikasta sukua eikä mitään, muuta ku minä ja skidit syötettävänä. Vaikka meillä on suomessa erittäin hyvät tukijärjestelmät niin onhan tässä

hommia joutunut painaa rahan takia muualla ja varmasti joutuukin. Mutta voi se tämä taidehommakin alkaa tuomaa leipää pöytään jossain vaiheessa. Toivon että pystyisin keskitymään tähän hommaan vaan enemmän, kun lapset kasvaa ja saan tän koulun suoritettua. Ja haluaisin et se ilo tekemiseen palaisi ja säilyisi. Ei sitä koskaan tiedä. On ollut kyllä mielenkiintoinen matka. Kaikkien epätoivoisien hetkien jälkeen alkaa tuntua kuitenkin siltä, että kaikki on mennä just niinku on pitänytkin mennä.....

Viiteluettelo:

I have nothing to say/ and I am saying it/ and that is poetry/ as I need it. — John Cage
"Lecture on Nothing" (1949) Online PDF. <https://seansturm.files.wordpress.com/2012/09/john-cage-lecture-on-nothing.pdf>

Viitattu. 24.3.2023

"I think a painting is more like the real world if it's made out the real world." - Robert Rauschenberg. (1964).

Elisabeth Fullerton. Art in America. 27.02.2017. <https://www.artnews.com/art-in-america/aia-reviews/robert-rauschenberg-62310/amp/>

Viitattu 24.3.2023

"All I know about method is that when I am not working I sometimes think I know something, but when I am working, it is quite clear I know nothing."-John Cage. Silence: Lectures and writings by John Cage. 1961. Goodreads site. <https://www.goodreads.com/quotes/638551-nothing-more-then-nothing-can-be-said-we-make-our>

Viitattu 29.3.2023

"Most are afraid of total freedom, of nothingness, of life. You try to control everything, but nature is uncontrollable. It doesn't matter how you express yourself (words, image, electric guitar), what matters is that you have something to express." (S. Parrino, The No Texts, 2003, p. 34).

“Art is anything you can get away with” – 1967 “The Medium is the Message” Marshall McLuhan.- Ardell Padenom. Padenom ”a” blog about art.14.05.2011.<http://ardellpadenom.blogspot.com/2011/05/art-is-anything-you-can-get-away-with.html>
Viitattu 24.3.2023

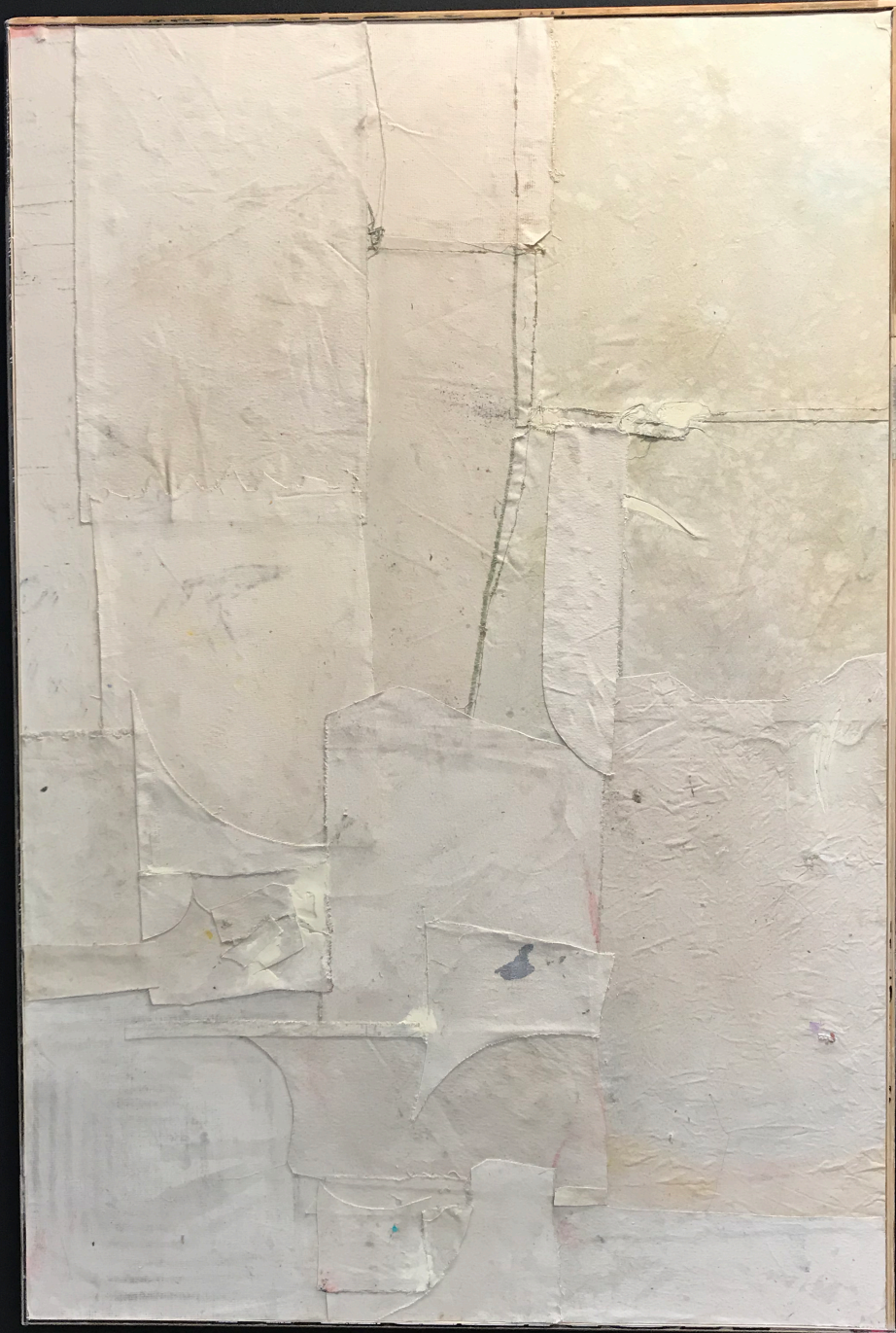
Kannen Kuva: Petri Summanen.2020.

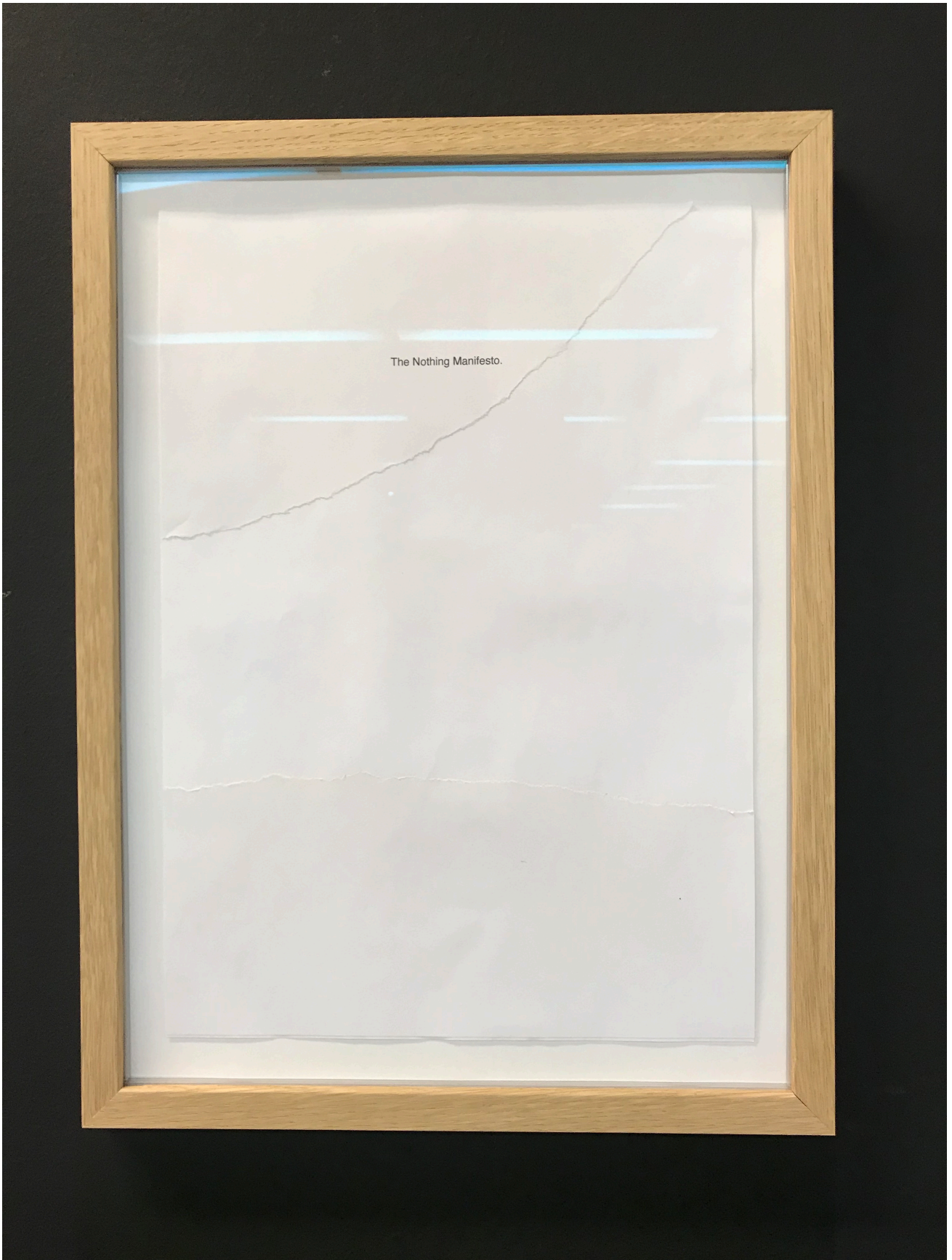
Kuvan Kevät ripustus. 2020. Kuva: Juri Hakala.

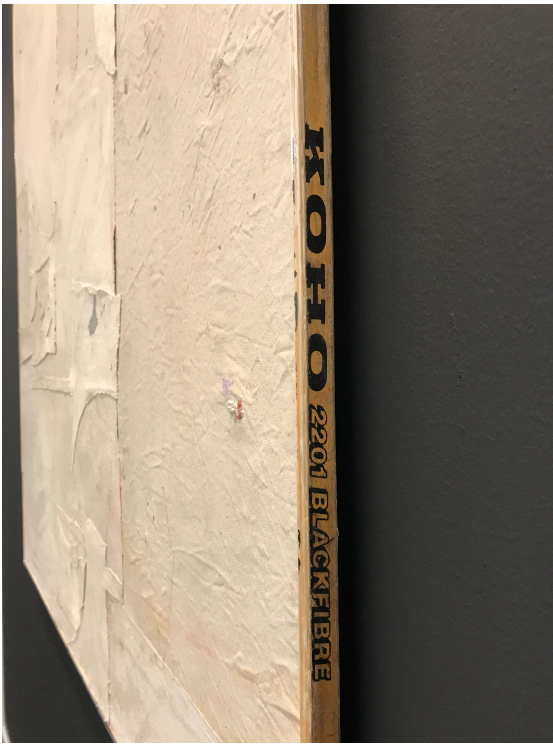
Big Nothing. Kuvan Kevät 2020. Kuva: Juri Hakala.

Semi-Nothing. Kuvan kevat 2020. Kuva: Juri Hakala.

Manifesto. Kuvan Kevat 2020. Kuva: Juri Hakala.

Kuvan Kevät ripustus ja yksityiskohtakuvia 2020. Kuvat: Tuomas Holst

Kuvan Kevät ripustus ja yksityiskohtakuvia 2020. Kuvat: Tuomas Holst

Seinfeld. Exhibition laboratory. 2021. Kuva: Tero jussila.

Seinfeld. Exhibition laboratory. 2021. Kuva: Tero jussila.

Seinfeld. Exhibition laboratory. 2021. Kuva: Tero jussila.

Nada. (Homage to Steven Parrino) Exhibition laboratory. 2021. Kuva: Tero jussila.

Wu & Ex-Nihilo. Exhibition Laboratory. 2021. Kuva: Tero jussila.

Nirvana. Exhibition Laboratory, 2021. Kuva: Tero Jussila.

Näyttelykuvia. Exhibition
Laboratory. 2021. Kuvat: tero
Jussila.

